ORDONANȚA CURȚII (Camera a zecea)

2 iulie 2020*

[Text îndreptat prin Ordonanța din 3 septembrie 2020]

„Trimitere preliminară – Articolul 53 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții – Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE – Protecție jurisdicțională efectivă în domeniile reglementate de dreptul Uniunii – Principiul independenței judecătorilor – Articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene – Competența Curții – Articolul 267 TFUE – Admisibilitate – Dispoziții naționale referitoare la atribuirea cauzelor într-o instanță – Cale de atac – Interpretare necesară pentru ca instanța de trimitere să poată pronunța hotărârea – Inadmisibilitate vădită”

În cauza C-256/19,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Verwaltungsgericht Wien (Tribunalul Administrativ din Viena, Austria), prin decizia din 27 februarie 2019, primită de Curte la 26 martie 2019, în procedura inițiată de

S. A. D. Maler und Anstreicher OG,

cu participarea:

Magistrat der Stadt Wien,

Bauarbeiter Urlaubs- und Abfertigungskasse,

CURTEA (Camera a zecea),

compusă din domnul I. Jarukaitis (raportor), președinte de cameră, și domnii M. Ilešič și C. Lycourgos, judecători,

avocat general: domnul M. Bobek,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

[Astfel cum a fost îndreptat prin Ordonanța din 3 septembrie 2020] având în vedere procedura scrisă,

[Astfel cum a fost îndreptat prin Ordonanța din 3 septembrie 2020] luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru guvernul austriac, de J. Schmoll, M. Augustin și C. Drexel, în calitate de agenți;

* Limba de procedură: germana.

– pentru guvernul polonez, de B. Majczyna, în calitate de agent;

– pentru guvernul suedez, de A. Falk și H. Shev, în calitate de agenți;

– pentru Comisia Europeană, de P. Van Nuffel și F. Erlbacher, în calitate de agenți,

având în vedere decizia luată, după ascultarea avocatului general, de a se pronunța prin ordonanță motivată, în conformitate cu articolul 53 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții,

dă prezenta

Ordonanță

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, a articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta"), precum și a principiului efectivității.

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei proceduri inițiate de S. A. D. Maler und Anstreicher OG (denumită în continuare „Maler") în legătură cu legalitatea unei decizii prin care este obligată la plata unor contribuții legale obligatorii.

Cadrul juridic

3 Articolul 83 din Bundes-Verfassungsgesetz (Legea constituțională federală austriacă, denumită în continuare „B-VG") prevede că o lege federală stabilește organizarea și competența instanțelor judiciare și că nimeni nu poate fi judecat de altă instanță decât cea stabilită de lege.

4 Potrivit articolului 87 din B-VG:

„(1) Judecătorii sunt independenți în exercitarea funcțiilor lor judiciare.

(2) Un judecător își exercită funcțiile judiciare atunci când îndeplinește sarcinile judiciare care îi revin prin lege și în temeiul repartizării cauzelor în cadrul instanței, cu excluderea cauzelor care țin de administrația judiciară, pe care legea nu le rezervă camerelor sau comisiilor.

(3) Cauzele sunt repartizate în avans între judecătorii instanței, pentru o perioadă stabilită de o lege federală. Orice cauză atribuită în acest mod unui judecător nu îi poate fi retrasă decât printr-o decizie a camerei prevăzute în acest scop de o lege federală și numai în caz de împiedicare sau atunci când volumul cauzelor pe care trebuie să le soluționeze îl împiedică să le soluționeze într-un termen rezonabil."

5 În temeiul articolului 135 alineatul (2) din B-VG, o ordine prestabilită de atribuire a cauzelor în cadrul Verwaltungsgericht Wien (Tribunalul Administrativ din Viena, Austria) trebuie să fie stabilită în prealabil pentru perioada prevăzută de lege. Potrivit articolului 18 din Gesetz über das Verwaltungsgericht Wien (Legea privind Tribunalul Administrativ din Viena), această perioadă este constituită pe an calendaristic.

6 În temeiul articolului 135 alineatul (3) din B-VG, o cauză care îi revine unui membru al Verwaltungsgericht Wien (Tribunalul Administrativ din Viena) potrivit ordinii prestabilite de atribuire a cauzelor nu îi poate fi retrasă decât de organul competent pentru stabilirea ordinii prestabilite de atribuire și numai dacă nu este în măsură să își îndeplinească funcțiile sau dacă nu este în măsură să își îndeplinească funcțiile într-un termen rezonabil din cauza volumului său de muncă.

Litigiul principal și întrebările preliminare

7 Maler, o întreprindere care efectuează zugrăveli, a fost obligată, prin două decizii ale Bauarbeiter-Urlaubs- und Abfertigungskasse (Casa pentru concediile plătite și plățile compensatorii la concedierea lucrătorilor din sectorul construcțiilor, Austria) (denumită în continuare „BUAK”), la plata unor contribuții legale obligatorii în temeiul Bauarbeiter-Urlaubs- und Abfertigungsgesetz (Legea privind concediile plătite și plățile compensatorii la concedierea lucrătorilor din sectorul construcțiilor) (BGBl. 414/1972), în versiunea în vigoare la data faptelor din litigiul principal (denumită în continuare „BUAG”).

8 Această lege a instituit BUAK, un organism colectiv de drept public care are ca misiune colectarea resurselor destinate plăților compensatorii prevăzute de BUAG. Acest organism este însărcinat cu gestionarea și cu plata indemnizațiilor de concediu plătit ale lucrătorilor din sectorul construcțiilor.

9 Întrucât Maler nu a efectuat plata acestor contribuții, BUAK a emis împotriva sa două titluri executorii. Ulterior, această societate a formulat o contestație administrativă la Magistrat der Stadt Wien (administrația orașului Viena, Austria), care, prin decizia din 19 iunie 2018, a confirmat aceste titluri. În atare condiții, Maler a sesizat Verwaltungsgericht Wien (Tribunalul Administrativ din Viena) cu o acțiune împotriva acestei decizii. Maler a susținut în fața acestei instanțe că personalul său nu intră în domeniul de aplicare al acestei legi și că, prin urmare, nu este obligată să plătească suplimentele la salariu și retribuțiile accesorii stabilite de BUAK.

10 Instanța de trimitere, care precizează că judecă în compunere de judecător unic (denumit în continuare „judecătorul aflat la originea trimiterii”), arată că BUAK este organismul de garantare prevăzut de dreptul austriac pentru a asigura lucrătorilor protecția care decurge din articolul 7 din Directiva 2003/88/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 noiembrie 2003 privind anumite aspecte ale organizării timpului de lucru (JO 2003, L 299, p. 9, Ediție specială, 05/vol. 7, p. 3), potrivit căruia statele membre trebuie să ia măsurile necesare pentru ca orice lucrător să beneficieze de un concediu anual plătit de cel puțin patru săptămâni, în conformitate cu condițiile de obținere și de acordare prevăzute de legislațiile și practicile naționale.

11 La 26 iulie 2018, cauza principală a fost înregistrată la Verwaltungsgericht Wien (Tribunalul Administrativ din Viena) cu un singur număr de cauză și a fost atribuită judecătorului aflat la originea trimiterii.

12 Judecătorul aflat la originea trimiterii arată că, prin decizia din 19 iunie 2018, administrația orașului Viena a respins cele două reclamații, introduse de Maler la date distincte, împotriva titlurilor executorii emise de BUAK și întemeiate pe creanțe invocate de casă împotriva acestei societăți.

13 Potrivit judecătorului aflat la originea trimiterii, deși nu este sesizat în mod formal decât cu o singură acțiune îndreptată împotriva unei singure decizii, ar trebui să se considere că, în realitate, au fost formulate două acțiuni împotriva a două decizii diferite. Cu toate acestea, el arată că grefa Verwaltungsgericht Wien (Tribunalul Administrativ din Viena) a înregistrat ceea ce ar constitui astfel, potrivit judecătorului aflat la originea trimiterii, două acțiuni ca o singură și unică acțiune. Judecătorul aflat la originea trimiterii arată că ordinea prestabilită de atribuire a cauzelor în cadrul Verwaltungsgericht Wien (Tribunalul Administrativ din Viena) a fost încălcată, din moment ce, prin înregistrarea a două acțiuni diferite cu un singur număr de cauză, s-ar fi adus atingere regulii de repartizare a cauzelor care, dacă ar fi fost aplicată în mod corect, ar fi condus la atribuirea acestor acțiuni la doi magistrați diferiți.

14 Judecătorul aflat la originea trimiterii arată că a informat grefa instanței sale cu privire la această „eroare”.

15 La 31 iulie 2018, grefa a înregistrat acțiunea introdusă de Maler cu un al doilea număr de cauză, în măsura în care această acțiune era îndreptată împotriva unui alt punct din dispozitivul deciziei din 19 iunie 2018. Această a doua cauză a fost atribuită însă din nou aceluiași magistrat, și anume judecătorului aflat la originea trimiterii.

16 Acesta din urmă arată că, la 3 august 2018, a emis o „obiecție de necompetență” cu privire la această atribuire în fața președintelui instanței sale. Potrivit judecătorului aflat la originea trimiterii, grefa ar fi trebuit, în conformitate cu ordinea prestabilită de atribuire a cauzelor, să atribuie unui alt magistrat cauza înregistrată cu acest al doilea număr.

17 Potrivit acestui judecător, președintele de instanță, prin faptul că a dat instrucțiuni orale grefei să nu modifice atribuirea inițială a primei cauze și să o conexeze cu a doua cauză, a încălcat dispozițiile ce reglementează ordinea prestabilită de atribuire a cauzelor.

18 Judecătorul aflat la originea trimiterii consideră că numai comitetul pentru ordinea prestabilită de atribuire a cauzelor, în calitate de organ colegial, este abilitat să efectueze o asemenea atribuire.

19 Judecătorul aflat la originea trimiterii arată că nu a fost niciodată informat cu privire la aceste „comportamente” și nici cu privire la această atribuire „deghizată” a celei de a doua cauze. El adaugă că ordinea juridică austriacă nu prevede posibilitatea de a introduce o acțiune pentru a contesta acest tip de „comportament” din partea unui președinte de instanță.

20 La 5 octombrie 2018, judecătorul aflat la originea trimiterii a introdus la președintele Verwaltungsgericht Wien (Tribunalul Administrativ din Viena), în calitate de președinte al comitetului pentru ordinea de atribuire a cauzelor, o cerere având ca obiect constatarea faptului că nu este abilitat să se pronunțe în cauza principală. În cererea sa, a făcut trimitere în mod expres la jurisprudența Verfassungsgerichtshof (Curtea Constituțională, Austria), potrivit căreia decizia unui magistrat care a fost abilitat să soluționeze o cauză cu încălcarea ordinii de atribuire a cauzelor, internă instanței căreia îi aparține, trebuie calificată drept decizie pronunțată de un organ jurisdicțional necompetent. Judecătorul aflat la originea trimiterii arată că Verfassungsgerichtshof (Curtea Constituțională) a statuat că o asemenea decizie aduce atingere dispozițiilor constituționale ale articolului 83 alineatul (2) din B-VG și articolului 6 paragraful 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950 (denumită în continuare „CEDO”), și este, prin urmare, neconstituțională. Acest judecător a arătat de asemenea, în susținerea cererii sale, că, în cazul în care pronunță o decizie neconstituțională, trebuie să se aștepte să fie expus unor sancțiuni în cadrul serviciului său, unor sancțiuni disciplinare și penale, precum și să fie obligat la plata de daune interese. În plus, el a arătat că, în conformitate cu articolul 6 paragraful 1 din CEDO, are obligația de a împiedica pronunțarea unei decizii judecătorești care va fi neconstituțională.

21 Prin scrisoarea din 10 octombrie 2018, președintele instanței căreia îi aparține judecătorul aflat la originea trimiterii l-a informat pe acesta că este abilitat să se pronunțe în cauza principală și că are obligația să procedeze în acest sens. În scrisoarea respectivă, el a arătat că acțiunea viza o singură decizie administrativă, astfel încât exista în egală măsură doar o singură cauză.

22 Întrucât judecătorul aflat la originea trimiterii a considerat că scrisoarea respectivă constituie un act de putere publică, a formulat o acțiune împotriva acesteia la Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă, Austria).

23 Prin ordonanța din 21 noiembrie 2018, această instanță a respins acțiunea ca fiind inadmisibilă, în esență pentru motivul că numai părțile din procedura în fața unei instanțe de contencios administrativ pot invoca un drept subiectiv la judecarea cauzei lor de instanța stabilită de lege. În schimb, un membru al unei instanțe administrative nu poate fi lezat într-un drept subiectiv printr-o atribuire eronată și nici nu are dreptul să formuleze o cale de atac împotriva unei asemenea atribuiri.

24 Judecătorul aflat la originea trimiterii arată că, prin acea ordonanță, Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă) a recunoscut totuși că, dacă poziția judecătorului aflat la originea trimiterii ar fi corectă, decizia pe care ar pronunța-o în calitate de magistrat în cauza principală ar încălca, din cauza necompetenței sale care decurge din faptul că această cauză i-ar fi fost atribuită în mod nelegal, garanția judecării cauzei de instanța stabilită de lege, înscrisă la articolul 83 alineatul (2) din B-VG și la articolul 6 paragraful 1 din CEDO, și că această decizie ar fi, în consecință, neconstituțională.

25 Judecătorul aflat la originea trimiterii consideră de asemenea că, în cadrul instanțelor stabilite de lege în calitate de instanță de protecție jurisdicțională, în sensul articolului 6 paragraful 1 din CEDO, este necesar ca, înaintea oricărei atribuiri, cauzele introduse să fie identificate potrivit unei ordini prestabilite de atribuire, în caz contrar existând riscul de a se aduce atingere acestei dispoziții.

26 În această privință, judecătorul aflat la originea trimiterii observă că, pe de o parte, dreptul austriac nu permite contestarea atribuirii unei cauze unui judecător cu încălcarea ordinii prestabilite de atribuire a cauzelor, astfel încât acesta ar fi obligat fie să pronunțe, în deplină cunoștință de cauză, o decizie care încalcă drepturile părților prevăzute la articolul 6 paragraful 1 din CEDO, fie să se abțină să se pronunțe și să încalce astfel drepturile părților prevăzute de aceeași dispoziție. Pe de altă parte, prin necunoașterea neregulilor și a evenimentelor adesea pur interne care ar constitui o încălcare a ordinii prestabilite de atribuire a cauzelor, dreptul austriac ar priva părțile de o garantare efectivă a drepturilor lor, cu încălcarea articolului 6 paragraful 1 din CEDO.

27 În opinia sa, regimul juridic austriac în discuție suscită îndoieli serioase cu privire la garanția de imparțialitate a magistraților. Astfel, o parte din procedură nu ar putea invoca necompetența unui magistrat înainte ca instanța să se fi pronunțat. În plus, magistratul sesizat cu o cauză ar avea obligația să se pronunțe, în pofida necompetenței sale. Regimul juridic austriac ar împiedica, așadar, atât magistratul, cât și părțile din procedură să invoce, înainte de pronunțarea unei decizii, faptul că aceasta aduce atingere articolului 6 paragraful 1 din CEDO ca urmare a unei nelegalități în ordinea prestabilită de atribuire a cauzelor, internă instanței în cauză, astfel cum ar fi situația în cauza cu care este sesizat.

28 În aceste condiții, Verwaltungsgericht Wien (Tribunalul Administrativ din Viena) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborat cu articolul 47 din cartă, precum și principiul efectivității, cel puțin în ceea ce privește o ordine juridică națională care, în scopul asigurării independenței și imparțialității instanțelor, prevede în Constituție dreptul fundamental la atribuirea cauzelor judecătorilor potrivit unei ordini prestabilite în temeiul unor reguli generale, trebuie să fie interpretate în sensul că legiuitorul trebuie să se asigure că această garanție fundamentală este una efectivă, iar nu una pur teoretică?

a) În cazul unui răspuns negativ la prima întrebare: articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborat cu articolul 47 din cartă, precum și principiul efectivității impun legiuitorului, într-o ordine juridică națională în care dreptul fundamental la o ordine prestabilită de atribuire a cauzelor este consacrat de Constituție, obligații de garantare și, dacă da, care sunt acestea?

b) În cazul unui răspuns afirmativ la prima întrebare: articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborat cu articolul 47 din cartă, precum și principiul efectivității, cel puțin în ceea ce privește o ordine juridică națională în care dreptul fundamental la o ordine prestabilită de atribuire a cauzelor este consacrat de Constituție, impun:

– nerespectarea unei instrucțiuni sau a unui act privind atribuirea cauzelor unui judecător, instrucțiune sau act aparținând unui organ necompetent prin lege pentru respectiva instrucțiune sau respectivul act;

– ca regulamentul de ordine interioară al instanței de judecată să nu poată recunoaște organului responsabil cu atribuirea cauzelor nicio marjă de apreciere în atribuirea cauzelor sau să o recunoască doar într-o măsură foarte restrânsă bine prestabilită?

2) a) Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborat cu articolul 47 din cartă, precum și principiul efectivității, cel puțin în ceea ce privește o ordine juridică națională care, în scopul asigurării independenței și imparțialității instanțelor, prevede în Constituție dreptul fundamental la atribuirea cauzelor către magistrați potrivit unei ordini prestabilite în temeiul unor reguli generale, trebuie să fie interpretate în sensul că un judecător care are îndoieli în privința legalității unei ordini de atribuire interne în cadrul instanței sau în privința legalității unei decizii interne de punere în aplicare a unei ordini de atribuire interne în cadrul instanței, adoptată în cadrul instanței și care afectează în mod direct activitatea acestui judecător (în special decizia de atribuire a cauzelor), trebuie să poată formula, cu privire la aceste îndoieli, o cale de atac (care să nu fie foarte împovărătoare din punct de vedere financiar pentru acest judecător) la o altă instanță care dispune de deplina competență în privința examinării legalității actului juridic considerat nelegal?

b) În cazul unui răspuns negativ: legiuitorul trebuie să garanteze alte dispoziții, indiferent de ce natură ar fi ele, care să asigure că un judecător este în măsură să obțină din punct de vedere legal respectarea cerințelor legale care îl privesc în scopul asigurării respectării (în special în cadrul instanței) a dispozițiilor legale referitoare la atribuirea cauzelor?

3) a) Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborat cu articolul 47 din cartă, precum și principiul efectivității, cel puțin în ceea ce privește o ordine juridică națională care, în scopul asigurării independenței și imparțialității instanțelor, prevede în Constituție dreptul fundamental la atribuirea cauzelor către magistrați potrivit unei ordini prestabilite în temeiul unor reguli generale, trebuie să fie interpretate în sensul că o parte într-o procedură judiciară care are îndoieli în privința legalității unei ordini de atribuire a cauzelor, internă în cadrul instanței, stabilită în detrimentul soluționării cauzei sale, sau în privința legalității atribuirii acestei cauze unui anumit judecător trebuie ca, încă înainte ca instanța să se pronunțe, să poată formula, cu privire la aceste îndoieli, o cale de atac (care să nu fie excesiv de împovărătoare din punct de vedere financiar pentru această parte) la o altă instanță, care dispune de deplina competență în privința examinării legalității actului juridic considerat nelegal?

b) În cazul unui răspuns negativ: legiuitorul trebuie să garanteze alte dispoziții, indiferent de ce natură ar fi ele, care să asigure că o parte este în măsură, încă înainte ca instanța să se pronunțe, să obțină din punct de vedere legal respectarea dreptului său fundamental la respectarea principiului «judecătorului legitim»?

4) a) Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborat cu articolul 47 din cartă, precum și principiul efectivității, cel puțin în ceea ce privește o ordine juridică națională care, în scopul asigurării independenței și imparțialității instanțelor, prevede în Constituție dreptul fundamental la atribuirea cauzelor către magistrați potrivit unei ordini prestabilite în temeiul unor reguli generale, trebuie să fie interpretate în sensul că atribuirea cauzelor în cadrul instanței și înregistrarea cauzelor introduse [trebuie să fie] concepute într-un mod atât de transparent și de ușor de înțeles, încât judecătorul sau partea să fie în măsură să verifice, fără a depune un efort deosebit, conformitatea atribuirii concrete a unei cauze unui judecător sau unui complet de judecată cu cerințele privind ordinea prestabilită de atribuire în vigoare în cadrul instanței?

b) În cazul unui răspuns negativ: legiuitorul trebuie să garanteze alte dispoziții, indiferent de ce natură ar fi ele, care să asigure că un judecător sau o parte este în măsură să se informeze cu privire la legalitatea atribuirii unei cauze?

5) a) Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE coroborat cu articolul 47 din cartă, precum și principiul efectivității, cel puțin în ceea ce privește o ordine juridică națională care, în scopul asigurării independenței și imparțialității instanțelor, prevede în Constituție dreptul

fundamental la atribuirea cauzelor către magistrați potrivit unei ordini prestabilite în temeiul unor reguli generale, trebuie să fie interpretate în sensul că părțile și judecătorul unei proceduri judiciare trebuie să fie în măsură, fără eforturi deosebite, să înțeleagă conținutul regulilor privind ordinea prestabilită de atribuire a cauzelor, precum și în sensul că părțile și judecătorul trebuie să fie în măsură să verifice legalitatea atribuirii cauzei unui judecător, respectiv unui anumit complet de judecată?

b) În cazul unui răspuns negativ: legiuitorul trebuie să garanteze alte dispoziții, indiferent de ce natură ar fi ele, care să asigure că un judecător sau o parte este în măsură să se informeze cu privire la legalitatea atribuirii unei cauze?

6) Ce obligații de a acționa revin unui judecător care este obligat, printr-un act juridic (intern sau extern instanței) pe care acesta nu îl poate ataca, la o acțiune care încalcă dreptul Uniunii și nu respectă drepturile părților, având în vedere obligația care îi revine în temeiul dreptului Uniunii de a respecta cerințele procedurale din dreptul Uniunii?"

Cu privire la competența Curții și la admisibilitatea cererii de decizie preliminară

29 În temeiul articolului 53 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când Curtea este în mod vădit necompetentă să judece o cauză sau atunci când o cerere sau o cerere introductivă este în mod vădit inadmisibilă, Curtea poate oricând să decidă, după ascultarea avocatului general, fără continuarea procedurii, să se pronunțe prin ordonanță motivată.

30 În prezenta cauză se impune aplicarea acestei dispoziții.

31 În ceea ce privește competența Curții de a se pronunța asupra prezentei cereri de decizie preliminară, competență care este contestată de guvernul austriac, trebuie să se amintească, în primul rând, în ceea ce privește dispozițiile cartei, că, în cadrul unei trimiteri preliminare în temeiul articolului 267 TFUE, Curtea poate să interpreteze dreptul Uniunii numai în limitele competențelor care îi sunt atribuite [Hotărârea din 19 noiembrie 2019, A. K. și alții (Independența Camerei Disciplinare a Curții Supreme), C-585/18, C-624/18 și C-625/18, EU:C:2019:982, punctul 77, precum și jurisprudența citată].

32 Domeniul de aplicare al cartei, în ceea ce privește acțiunea statelor membre, este definit la articolul 51 alineatul (1) din aceasta, conform căruia dispozițiile cartei se adresează statelor membre numai în cazul în care acestea pun în aplicare dreptul Uniunii, această dispoziție confirmând jurisprudența constantă a Curții potrivit căreia drepturile fundamentale garantate de ordinea juridică a Uniunii au vocația de a fi aplicate în toate situațiile reglementate de dreptul Uniunii, însă nu în afara acestora [Hotărârea din 19 noiembrie 2019, A. K. și alții (Independența Camerei Disciplinare a Curții Supreme), C-585/18, C-624/18 și C-625/18, EU:C:2019:982, punctul 78, precum și jurisprudența citată].

33 În speță, în ceea ce privește, mai precis, articolul 47 din cartă, vizat de prezenta cerere de decizie preliminară, trebuie să se constate că litigiul cu care este sesizat judecătorul aflat la originea trimiterii privește în esență legalitatea unei decizii administrative adoptate de BUAK, care, în opinia sa, este organismul de garantare prevăzut de dreptul austriac pentru a asigura lucrătorilor protecția care decurge din articolul 7 din Directiva 2003/88. Cu toate acestea, judecătorul menționat nu invocă nicio chestiune referitoare la interpretarea acestui articol 7 și nici nu prezintă motivele pentru care această dispoziție ar fi relevantă pentru litigiul principal. Simplul fapt că, potrivit judecătorului aflat la originea trimiterii, BUAK „rezultă" din articolul 7 menționat nu poate fi suficient pentru a considera că litigiul principal este guvernat de dreptul Uniunii, în sensul jurisprudenței amintite la punctul 32 din prezenta ordonanță.

34 Rezultă din cele ce precedă că niciun element nu permite să se considere că litigiul principal privește interpretarea sau aplicarea unei norme a dreptului Uniunii care ar fi pusă în aplicare la nivel național. Prin urmare, Curtea nu este competentă să interpreteze articolul 47 din cartă în prezenta cauză.

35 În ceea ce privește, în al doilea rând, articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, trebuie amintit că, în temeiul acestei dispoziții, statele membre stabilesc căile de atac necesare pentru a asigura justițiabililor respectarea dreptului lor la protecție jurisdicțională efectivă în domeniile reglementate de dreptul Uniunii. Astfel, statelor membre le revine obligația de a prevedea un sistem de căi de atac și de proceduri care să asigure un control jurisdicțional efectiv în domeniile menționate (Hotărârea din 26 martie 2020, Miasto Łowicz și Prokurator Generalny, C-558/18 și C-563/18, EU:C:2020:234, punctul 32, precum și jurisprudența citată).

36 În ceea ce privește domeniul de aplicare al articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, reiese, pe de altă parte, din jurisprudența Curții că dispoziția menționată vizează „domeniile reglementate de dreptul Uniunii”, independent de situația în care statele membre pun în aplicare acest drept, în sensul articolului 51 alineatul (1) din cartă (Hotărârea din 26 martie 2020, Miasto Łowicz și Prokurator Generalny, C-558/18 și C-563/18, EU:C:2020:234, punctul 33, precum și jurisprudența citată).

37 Articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE are astfel, printre altele, vocația de a se aplica în privința oricărei instanțe naționale susceptibile să se pronunțe, în calitate de instanță, cu privire la chestiuni privind aplicarea sau interpretarea dreptului Uniunii și care intră, prin urmare, în domeniile reglementate de acest drept (Hotărârea din 26 martie 2020, Miasto Łowicz și Prokurator Generalny, C-558/18 și C-563/18, EU:C:2020:234, punctul 34, precum și jurisprudența citată).

38 Or, aceasta este situația judecătorului aflat la originea trimiterii, care poate astfel să fie chemat, în calitatea sa de membru al unei instanțe austriece, să statueze cu privire la chestiuni legate de aplicarea sau de interpretarea dreptului Uniunii și care face parte, în calitate de „instanță”, în sensul definit de acest drept, din sistemul austriac de căi de atac în „domeniile reglementate de dreptul Uniunii”, în sensul articolului 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE, astfel încât acest judecător trebuie să îndeplinească cerințele unei protecții jurisdicționale efective (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 martie 2020, Miasto Łowicz și Prokurator Generalny, C-558/18 și C-563/18, EU:C:2020:234, punctul 35, precum și jurisprudența citată).

39 Pe de altă parte, trebuie amintit că, deși organizarea justiției în statele membre intră în competența acestora din urmă, totuși, în exercitarea acestei competențe, statele membre sunt ținute să respecte obligațiile care decurg pentru acestea din dreptul Uniunii, în special din articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE (Hotărârea din 26 martie 2020, Miasto Łowicz și Prokurator Generalny, C-558/18 și C-563/18, EU:C:2020:234, punctul 36, precum și jurisprudența citată).

40 Rezultă din cele ce precedă că, în prezenta cauză, Curtea are competența să interpreteze articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE.

41 În ceea ce privește chestiunea admisibilității cererii de decizie preliminară, invocată de guvernele austriac și polonez, precum și de Comisia Europeană, trebuie amintit că, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, întrebările referitoare la interpretarea dreptului Uniunii adresate de instanța națională în cadrul normativ și factual pe care îl definește sub propria răspundere și a cărui exactitate Curtea nu are competența să o verifice beneficiază de o prezumție de pertinență (Hotărârea din 26 martie 2020, Miasto Łowicz și Prokurator Generalny, C-558/18 și C-563/18, EU:C:2020:234, punctul 43, precum și jurisprudența citată).

42 Totuși, potrivit unei jurisprudențe de asemenea constante, procedura instituită la articolul 267 TFUE constituie un instrument de cooperare între Curte și instanțele naționale cu ajutorul căruia Curtea furnizează acestora din urmă elementele de interpretare a dreptului Uniunii care le sunt necesare pentru soluționarea litigiilor asupra cărora urmează să se pronunțe. Justificarea trimiterii preliminare

nu este însă formularea unor opinii consultative cu privire la probleme generale sau ipotetice, ci nevoia inerentă soluționării efective a unui litigiu (Hotărârea din 26 martie 2020, Miasto Łowicz și Prokurator Generalny, C-558/18 și C-563/18, EU:C:2020:234, punctul 44, precum și jurisprudența citată).

43 Astfel cum reiese din însuși modul de redactare a articolului 267 TFUE, decizia preliminară solicitată trebuie să fie „necesară” pentru a permite instanței de trimitere să „pronunțe o hotărâre” în cauza cu care este sesizată (Hotărârea din 26 martie 2020, Miasto Łowicz și Prokurator Generalny, C-558/18 și C-563/18, EU:C:2020:234, punctul 45, precum și jurisprudența citată).

44 Curtea a amintit astfel în mod repetat că atât din textul, cât și din economia articolului 267 TFUE rezultă că procedura preliminară presupune printre altele ca un litigiu să fie efectiv pendinte în fața instanțelor naționale, acestea fiind chemate să adopte în cadrul său o decizie susceptibilă să ia în considerare hotărârea preliminară (Hotărârea din 26 martie 2020, Miasto Łowicz și Prokurator Generalny, C-558/18 și C-563/18, EU:C:2020:234, punctul 46, precum și jurisprudența citată).

45 În cadrul unei asemenea proceduri trebuie să existe, prin urmare, între litigiul menționat și dispozițiile de drept al Uniunii a căror interpretare este solicitată, o legătură astfel încât această interpretare să răspundă unei nevoi obiective pentru decizia pe care instanța de trimitere trebuie să o pronunțe (Hotărârea din 26 martie 2020, Miasto Łowicz și Prokurator Generalny, C-558/18 și C-563/18, EU:C:2020:234, punctul 48, precum și jurisprudența citată).

46 În speță, trebuie să se constate, *primo*, că litigiul principal nu prezintă, în ceea ce privește fondul, nicio legătură cu dreptul Uniunii, în special cu articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE la care se referă întrebările preliminare, și că cererea de decizie preliminară nu evidențiază că judecătorul aflat la originea trimiterii ar fi chemat să aplice acest drept sau dispoziția menționată pentru a identifica soluția de fond care trebuie dată acestui litigiu. Prin aceasta, prezenta cauză se distinge printre altele de cauza în care s-a pronunțat Hotărârea din 27 februarie 2018, Associação Sindical dos Juízes Portugueses (C-64/16, EU:C:2018:117), în care instanța de trimitere era sesizată cu o acțiune având ca obiect anularea unor decizii administrative prin care se redusese remunerația membrilor Tribunal de Contas (Curtea de Conturi, Portugalia) în temeiul unei legislații naționale care prevedea o asemenea reducere și a cărei conformitate cu articolul 19 alineatul (1) al doilea paragraf TUE era contestată în fața instanței de trimitere menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 martie 2020, Miasto Łowicz și Prokurator Generalny, C-558/18 și C-563/18, EU:C:2020:234, punctul 49, precum și jurisprudența citată).

47 *Secundo*, deși Curtea a declarat deja admisibile întrebări preliminare referitoare la interpretarea unor dispoziții procedurale din dreptul Uniunii pe care instanța de trimitere în cauză ar fi obligată să le aplice pentru a pronunța propria hotărâre (a se vedea în acest sens în special Hotărârea din 17 februarie 2011, Weryński, C-283/09, EU:C:2011:85, punctele 41 și 42), nu acesta este obiectul întrebărilor adresate în cadrul prezentei cauze (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 martie 2020, Miasto Łowicz și Prokurator Generalny, C-558/18 și C-563/18, EU:C:2020:234, punctul 50).

48 *Tertio*, un răspuns al Curții la întrebările menționate nu pare a fi de natură nici să îi poată furniza judecătorului aflat la originea trimiterii o interpretare a dreptului Uniunii care să îi permită să soluționeze chestiuni procedurale de drept național înainte de a se putea pronunța pe fondul litigiului cu care este sesizat. Prin aceasta, prezenta cauză se distinge de asemenea, de exemplu, de cauzele în care s-a pronunțat Hotărârea din 19 noiembrie 2019, A. K. și alții (Independența Camerei Disciplinare a Curții Supreme) (C-585/18, C-624/18 și C-625/18, EU:C:2019:982), în care interpretarea preliminară solicitată a Curții era de natură să influențeze problema stabilirii instanței competente pentru soluționarea pe fond a unor litigii care aveau legătură cu dreptul Uniunii, astfel cum reiese mai exact din cuprinsul punctelor 100, 112 și 113 din acea hotărâre (a se vedea Hotărârea din 26 martie 2020, Miasto Łowicz și Prokurator Generalny, C-558/18 și C-563/18, EU:C:2020:234, punctul 51, precum și jurisprudența citată).

49 Astfel, potrivit descrierii cuprinse la punctele 14-17 din prezenta ordonanță, judecătorul aflat la originea trimiterii a contestat, mai întâi pe calea unei „contestații” interne, apoi pe cale jurisdicțională, în fața Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă), precum și, potrivit informațiilor date de guvernul austriac, în fața Bundesverwaltungsgericht (Tribunalul Administrativ Federal, Austria), atribuirea cauzei în discuție în litigiul principal, însă fără succes. Reiese de asemenea din dosarul prezentat Curții că, în cadrul litigiului principal, judecătorul aflat la originea trimiterii nu va putea să se pronunțe cu privire la aspectul dacă această cauză i-a fost atribuită în mod legal, din moment ce chestiunea unei pretinse încălcări a dispozițiilor ce reglementează atribuirea cauzelor în cadrul instanței de trimitere nu face obiectul acestui litigiu, iar chestiunea competenței judecătorului aflat la originea trimiterii va fi, în orice caz, verificată de instanța superioară, în cazul unui recurs.

50 În aceste condiții, din decizia de trimitere nu reiese că ar exista, între dispoziția de drept al Uniunii la care se referă întrebările preliminare și litigiul principal, o legătură care să fie de natură să facă interpretarea solicitată necesară pentru ca judecătorul aflat la originea trimiterii să poată, în aplicarea învățămintelor care decurg dintr-o asemenea interpretare, să adopte o decizie care ar fi necesară pentru a se pronunța asupra acestui litigiu (a se vedea în acest sens Hotărârea din 26 martie 2020, Miasto Łowicz și Prokurator Generalny, C-558/18 și C-563/18, EU:C:2020:234, punctul 52, precum și jurisprudența citată).

51 Prin urmare, întrebările menționate nu privesc o interpretare a dreptului Uniunii care să răspundă unei nevoi obiective de soluționare a litigiului respectiv, ci prezintă un caracter general.

52 Pe de altă parte, în ceea ce privește principiul efectivității, trebuie să se observe că, deși judecătorul aflat la originea trimiterii solicită Curții să se pronunțe și cu privire la acest principiu, el nu îi consacră nicio dezvoltare în decizia sa de trimitere și, prin urmare, nu prezintă motivele pentru care o interpretare a acestui principiu ar fi necesară pentru soluționarea litigiului principal.

53 Din toate cele care precedă rezultă că prezenta cerere de decizie preliminară este inadmisibilă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

54 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a zecea) dispune:

Cererea de decizie preliminară introdusă de Verwaltungsgericht Wien (Tribunalul Administrativ din Viena, Austria), prin decizia din 27 februarie 2019, este inadmisibilă.

Semnături